

токъ и хвърли погледъ върху друго близко сдиплено селце, на което ясно се виждаше зелената окрайнина, камбанарията и църковното кубе.

Младиятъ човѣкъ удари шпоритѣ и доброто му животно се понесе като стрела на изтокъ. Но едва отмина стотина крачки и, ударенъ като отъ грѣмъ, подпоручикътъ отново се спрѣ. Виждаше се, че нѣмаше смѣлостъ да измѣни на Лункавица, но нѣмаше и сили да отиде до селцето, което тѣй красиво лежеше въ краката му. Не знаеше какво да прави, а секундитѣ, струващи му се часове, отлитаха една следъ друга.

Може би борбата свърши. Той обърна коня си и трѣгна пакъ на северъ, но коньтъ му, който правилно чувствуваше настроението на ездача си, почна да медлѣе и когато стигна до кръстопѣтя, съвсемъ спрѣ. Сега лицето на младия воинъ ясно отразяваше тежката борба, която се водѣше въ него. То бѣше блѣдо, чертитѣ му остри и изопнати, погледътъ — впитъ на изтокъ. Ясно бѣше, че имаше нѣщо, съ което малкото селце мамѣше този човѣкъ къмъ себе си. И внезапно въ душата му узрѣ мисълта, че той сега гледа това селце за последенъ пѣтъ. Той разбра, че свѣтътъ е много измѣнчивъ, че нѣма нѣщо отъ всичко онова, което обкръжава и съ което човѣкъ живѣе, което да е постоянно.